

Kurt Brauer: Jeg har ikke haft lejlighed til at deltage i tingets behandling i 1967 af dette meget væsentlige lovforslag; men de principielle bemærkninger, som SF har til lovforslaget, er fremkommet i den tale, hr. Kamp holdt ved den lejlighed, og jeg kan nøjes med i hovedsagen at henvise til denne tale.

Dog kan der måske være grund til at understrege SFs enighed med hr. Albertsens bemærkninger om privatejede og mere offentligt styrede hjem. SFs øjne vil hvile med stor intensitet på dette område, og vi vil ikke være fremmede for eventuelt at fremsætte ændringsforslag til lovforslaget, såfremt en ordentlig løsning ikke fremkommer.

En enkelt ting vil jeg lige kommentere, og det er det samme, som fru Grethe Philip har været inde på. Ministeren siger i sin fremsættelsestale:

„Der må dog på ethvert hjem være en husorden, og jeg vil finde det rimeligt, at beboerne på et hjem tages med på råd, når der skal gives retningslinjer for ophold på hjemmet, og at beboerne i øvrigt gennem et beboerråd får mulighed for at udtale sig om forhold, der har betydning for dem under deres ophold på hjemmet. Hvis lovforslaget gennemføres, er det min tanke, at der i et cirkulære skal komme forslag herom.“

Der er god grund til at fremhæve denne tanke om en fastholden af borgernes demokratiske rettigheder ind i alderdommen og ind i invaliditeten. Den ret, danske borgere har til frit at tilrettelægge deres tilværelse, sættes der alt for ofte grænser for. Jeg behøver blot at nævne arbejdspladsen, uddannelsesstedet og den værnepligtiges kaserne for at have givet et par eksempler på steder, hvor demokratiet ikke har de allerbedste betingelser for at trives. Den af ministeren skitserede vej er en af de helt fundamentalt nødvendige, hvis vi skal have fjernet den sidste rest af betegnelsen „anstalt“ fra det, som burde være hjem for gamle og invalider, og denne sidste rest skal vi have fjernet. Ministerens vilje til at løse demokratiets problemer på hjemmene er overordentlig rosværdig, og jeg glæder mig meget til udvalgsarbejdet. Nu håber jeg blot, at der også er en økonomisk vilje bag demokratiseringstanken. Det forekommer mig meget,

meget vigtigt, at vi ikke blot åbner døren for demokratiet, men også virker aktivt for at tilskynde folk til at gå ind ad døren til demokratiet. Det er meget beskedne beløb, der er nødvendige, for at tanken om en øget demokratisering kan vinde indpas på vore hjem, og det kan altså ikke være af økonomiske grunde, man skulle vende sig imod noget sådant.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte med at sige, at SF vil tilstræbe en hurtig og saglig udvalgsbehandling.

Hanne Reintoft: Vi nærer stor interesse for lovgivningen om omsorg for folke- og invalidepensionister, da vi mener, at denne lovgivning har til formål at løse meget store samfundsmæssige problemer, der bliver større og større, jo flere ældre og syge vi får. Der er derfor også en del ting, vi må ønske ændret i lovforslaget, som vi hverken finder tilstrækkeligt eller tilbunds gående nok.

Må jeg allerførst nævne bestemmelsen om, at det påhviler kommunalbestyrelsen ved en pensionists optagelse på plejehjem at gøre ham opmærksom på de bestemmelser, der har betydning under hans ophold på hjemmet. Det sæt reglementer, der indgår i disse institutioner, er særdeles utidssvarende og meget nedvurderende over for det enkelte menneske. Noget af det, der vel er gamle eller syge menneskers største skræk, når de skal på institution, er netop, at man begynder at behandle dem efter et sådant reglement, som de ingen som helst indflydelse har på. Der bliver anlagt moralske vurderinger af dem: om de spiser op, om de er flinke til at stå op om morgenen. Man behøver blot at tænke på, hvordan det ville føles, hvis turen efter et langt liv kom til én selv. Demokratiet på vore alderdoms- og plejehjem må udbygges helt anderledes, så beboerne får indflydelse på deres dagligdag og institutionens daglige gang, og så irritationsmomenter og urimeligheder kan fjernes. Jeg synes ikke, man længere skal støtte tanken om beboerråd; jeg synes, at demokratiske former på disse institutioner må være et absolut krav, når der alligevel skal laves en lovrevisión.

Vi kan slet ikke slå os til tåls med bestemmelsen om, at kommunalbestyrelsen skal sikre, at der er det tilstrækkelige antal pladser på syge- og alderdomshjem. Vi kender